

Mezitím jsem se také zamiloval do *Karetního tria (Trio de cartes)*. Především tedy do konce „*Carmen! Ještě čas ti zbývá!..*“ Opravdu vydařený dramatický moment, jakých je nespočet v *Tosce*. Zde Bizetovi dobře posloužili libretisté Meilhac a Halévy. Mělo se za to, že oni dva působí nepřírozně. Je pravda, že jejich způsob vyjadřování se dnes může zdát poněkud zastaralý, ale jejich přesvědčení bylo pevné. A repliky tady jsou samy o sobě pevné. „*Spas oba nás... ty touho, spáso má!... Zachraň nás, Carmen, již láska má tak vroucně vzývá!... Chci tam! Zavraždi mě anebo puť mě tam!...*“ Spolu s hlukem koridy a za zvuku fanfár v pozadí, nesnesitelné vítězství soupeře... Libretisté zde vytvořili krásnou scénu, ve které nalezneme stejné rysy jako u Büchnerova *Vojceka*. „*To, co žádáš, nelze dát! / Cizí je mi lež a lest, / nic vůle mé nevyvrátí / vše mezi námi skončeno jest.*“ Dívčin hlas se noří do hlubokých tónů a pak vzlétá do vysokých, pasáž, kterou tak dobře zazpívala Maria Callas, jejíž barva hlasu se mezi hlubokými a vysokými tóny neobyčejně mění. Hudba se tu stává červenou a černou, do základů „španělskou“, nezávisle od *pošpanělstěšťování*, které mohl Bizet vnést záměrně. „*Ha, již chopte se mne, mne, této ženy vraha! Ach! Carmen! Má Carmen, nad vše drahá!*“ V akordu pod druhým „*Carmen*“ není pouze něco obvyklého a stereotypního, co určuje hudební závěr, nýbrž dokonalá kadence. V posledních taktách sledujeme, pokud to můžeme říci, závěr druhého stupně, takový závěr všeho, který „uzavírá život do osudu.“

větší posuny významu P4, P11

jinak pochopení správné, formulace i styl také

pěkné